

Αριθμ. Πρωτ. ΑΝΑΦΟΡΩΝ: 1200
Ημερομ. Κατάθεσης: 21/1/2022

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Βασίλειος (Λάκης) Νικολάου Βασιλειάδης

Βουλευτής Πέλλης

Νέα Δημοκρατία

19 Ιανουαρίου 2022

Προς: Το Τμήμα Αναφορών της Βουλής των Ελλήνων

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς: την Υπουργό Παιδείας & Θρησκευμάτων

Σχετ: η από 10-11-2021 387 Κοινοβουλευτική Αναφορά

Καταθέτω ως αναφορά προς την αρμόδια Υπουργό το συνημμένο έγγραφο ομάδας νεοδιορίστων εκπαιδευτικών, σχετικά με αίτημα μείωσης της υπηρετήσης σε οργανική θέση και παρακαλώ για τη δική σας απάντηση σύμφωνα με το Α.125 του Κανονισμού της Βουλής.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Βασίλειος Βασιλειάδης

Αξιότιμες κυρίες και αξιότιμοι κύριοι βουλευτές,

Σε συνέχεια της επικοινωνίας μας, σας αποστέλλουμε υπόμνημα του εργατολόγου, κυρίου [REDACTED], όπου παρουσιάζονται τα επιχειρήματά μας για την μείωση της υπηρετήσης της οργανικής μας θέσης από δύο (2) έτη σε ένα (1) έτος και ζητάμε για μια ακόμα φορά την στήριξή σας έμπρακτα. Ζητάμε από εσάς να θέσετε το θέμα μας για κοινοβουλευτικό έλεγχο, και να χρησιμοποιήσετε το υπόμνημα με όποιο τρόπο πιστεύετε εσείς.

Σύμφωνα με το κείμενο, η υποχρέωση παραμονής επί δύο έτη στην περιοχή τοποθέτησης κρίνεται ανελαστική και υπέρμετρα αυστηρή και παραγνωρίζει το γεγονός ότι στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι νεοδιοριζόμενοι εκπαιδευτικοί έχουν υπηρετήσει επί σειρά ετών ως αναπληρωτές.

Αναφέρεται επίσης στο γεγονός ότι υπάρχουν διαθέσιμα οργανικά κενά για όλες τις ειδικότητες σε όλη την επικράτεια τα οποία δεν δόθηκαν κατά τον διορισμό. Οπότε είναι δυνατή η εκ νέου κατανομή τους σύμφωνα και με τις οικογενειακές και ατομικές ανάγκες των εκπαιδευτικών.

Αποδομείται το επιχείρημα της υποχρεωτικότητας παραμονής σε σχολείο της περιοχής πρώτου διορισμού και όχι στο **σχολείο** πρώτου διορισμού. Την επόμενη ακαδημαϊκή χρονιά οι νεοδιοριστοί εκπαιδευτικοί θα υπηρετήσουν εκ νέου σε άλλα σχολεία μη μπορώντας να προγραμματίσουν μακροπρόθεσμες παιδαγωγικές δράσεις ή να διαμορφώσουν παιδαγωγική σχέση με τους μαθητές του. Κατά συνέπεια, η νομοθετική αυτή πρόβλεψη δεν συμβάλλει επ' ουδενί στην αναβάθμιση της εκπαίδευσης.

Το αίτημα για μείωση του χρόνου υποχρεωτικής παραμονής αποτελεί πάγιο αίτημα των εκπαιδευτικών εδώ και πολλά έτη και ως δίκαιο και εύλογο έχει οδηγήσει και παλαιότερα στη μείωση του ελάχιστου χρόνου παραμονής στην περιοχή πρώτης τοποθέτησης σε ένα έτος.

Επίσης η υποχρεωτική παραμονή δύο ετών αποτελεί δυσμενή διάκριση κατά των νεοδιοριστών εκπαιδευτικών έναντι όλων των άλλων δημοσίων υπαλλήλων κατά τη διάρκεια της δοκιμαστικής υπηρεσίας των οποίων επιτρέπονται ορισμένες υπηρεσιακές μεταβολές. Η δίχως εξαιρέσεις απαγόρευση κάθε υπηρεσιακής μεταβολής μόνο για την κατηγορία των νεοδιοριστών εκπαιδευτικών από όλους τους δημοσίους υπαλλήλους αποτελεί ευθεία και άμεση παραβίαση της Συνταγματικής αρχής της ισότητας όλων των Ελλήνων έναντι του Νόμου (άρθρο 4, παράγραφος 1).

Επιπρόσθετα, ουδείς λόγος δημοσίου συμφέροντος συντρέχει που να δικαιολογεί τη δυσμενή αυτή μεταχείριση, καθώς η παραμονή του εκπαιδευτικού στην περιοχή που τοποθετήθηκε δεν εξυπηρετεί με κανένα τρόπο τη δημόσια δωρεάν παιδεία ή άλλο δημόσιο σκοπό.

Η ανωτέρω διάκριση αποτελεί και σοβαρή παραβίαση της κρατικής υποχρέωσης προστασίας της οικογένειας, καθώς οδηγεί στο χωρισμό οικογενειών, συζύγων, γονέων και τέκνων υποχρεωτικά και για τουλάχιστον δύο χρόνια και οδηγεί στην οικογενειακή αποξένωση.

Το αγαθό της δημόσιας παιδείας δεν μπορεί να γίνει γενικώς και αορίστως δεκτό ότι διακυβεύεται ή τίθεται σε κίνδυνο από τις προσπάθειες ή μεταθέσεις των εκπαιδευτικών, μιας και αυτές δεν συνεπάγονται αλλαγές σε κλάδο ή σε άλλη κατηγορία.

Από την ίδια την διατύπωση του Νόμου και δεδομένης της πανελλήνιας έκτασης του προβλήματος της κάλυψης εκπαιδευτικών κενών, προκύπτει ότι είναι δυνατή (και είναι και αυτό που συμβαίνει στην πράξη) η τοποθέτηση τους σε σχολεία της περιοχής συμφερόντων ή οικογενειακής τους διαβίωσης.

Για όλους τους παραπάνω λόγους ζητάμε την τροποποίηση της διάταξης του άρθρου 62 του ν. 4589/2019 (Α' 13) όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 42 του ν. 4722/2020 δια της αντικατάστασης της φράσης τουλάχιστον «δύο (2) σχολικών ετών» από τη φράση «τουλάχιστον ενός σχολικού έτους» όπως ίσχυε και παλαιότερα και τη ρητή κατάργηση της υποχρέωσης διετούς παραμονής στο «σχολείο» ή την «περιοχή» τοποθέτησης από κάθε απόφαση, προκήρυξη ή υπεύθυνη δήλωση έχει εσφαλμένως συμπεριληφθεί.

Με εκτίμηση

Εκ μέρους των Νεοδιοριστών Εκπαιδευτικών
[REDACTED]

Όπως κάλλιον εμού γνωρίζετε, το άρθρο 62 του ν. 4589/2019 (Α` 13) όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 42 του ν. 4722/2020 ορίζει: «5. α) Οι νεοδιοριζόμενοι τοποθετούνται προσωρινά σε κενή θέση σχολικής μονάδας της περιοχής διορισμού με απόφαση του οικείου Διευθυντή Εκπαίδευσης, που εκδίδεται ύστερα από πρόταση του οικείου Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας ή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (Π.Υ.Σ.Π.Ε. ή Π.Υ.Σ.Δ.Ε.) ή του Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Ειδικού Εκπαιδευτικού Προσωπικού (Π.Υ.Σ.Ε.Ε.Π.), κατά περίπτωση, σύμφωνα με τις παρ. 1 και 2 του άρθρου 3 του π.δ. 154/1996 (Α` 115). Η οριστική τοποθέτησή τους πραγματοποιείται κατά τη διαδικασία των μεταθέσεων, στο πλαίσιο της οποίας συγκρίνονται, κατά περίπτωση, με τους λοιπούς εκπαιδευτικούς, μέλη Ε.Ε.Π. ή Ε.Β.Π. του κλάδου τους. **Με την επιφύλαξη του τελευταίου εδαφίου, οι νεοδιοριζόμενοι υποχρεούνται να παραμείνουν στην περιοχή διορισμού τους για χρονικό διάστημα τουλάχιστον δύο (2) σχολικών ετών και οποιαδήποτε υπηρεσιακή μεταβολή που επιφέρει μεταβολή της τοποθέτησης αυτής, όπως απόσπαση ή μετάθεση, βάσει γενικής ή ειδικής διάταξης κατά το ως άνω χρονικό διάστημα, δεν επιτρέπεται.**»

Η υποχρέωση παραμονής επί διετία **στη «θέση τοποθέτησης»** ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ ΣΤΟ ΝΟΜΟ περιλαμβάνεται (εσφαλμένως και χωρίς νομοθετική εξουσιοδότηση) και στην υπ' αριθ. 93395/Ε1 προκήρυξη του Υπουργείου Παιδείας (ΦΕΚ 41/τ. ΑΣΕΠ/29.7.2021, ΑΔΑ: 6ΖΖ946ΜΤΛΗ-ΟΗΞ).

Δυνάμει της ανωτέρω διάταξης επομένως, προβλέπεται ανελαστικά και δίχως εξαιρέσεις **υποχρέωση** των νεοδιοριστών εκπαιδευτικών να παραμείνουν στην **περιοχή τοποθέτησης τους** για δύο έτη, με όλες τις υπηρεσιακές μεταβολές να μην επιτρέπονται αδιακρίτως.

Η ανελαστική και υπέρμετρα αυστηρή αυτή υποχρέωση παραμονής επί δύο έτη στην περιοχή πρώτης τοποθέτησης **παραγνωρίζει το γεγονός ότι στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι νεοδιοριζόμενοι εκπαιδευτικοί έχουν υπηρετήσει επί σειρά ετών ως αναπληρωτές**, με δεδομένες σοβαρές

οικονομικές και προσωπικές συνέπειες λόγω της διαρκούς μετακίνησης στην Επικράτεια. Η εκ νέου άνευ εξαιρέσεων επιβολή της υποχρέωσης μετακίνησης και διετούς παραμονής σε περιοχή μακριά από την οικογενειακή εστία εκατοντάδων εκπαιδευτικών **είναι αδικαιολόγητη και οικονομικά και προσωπικά δυσβάσταχτη έως αφόρητη.**

Είναι επίσης γεγονός ότι μεγάλο μέρος των σχολικών μονάδων ολόκληρης της ελληνικής επικράτειας **έχουν διαθέσιμα οργανικά κενά** για όλες τις ειδικότητες και τα κενά που δόθηκαν ήταν κατανεμημένα σε μέρη μακριά από τον τόπο συμφερόντων των νεοδιοριστών, με αποτέλεσμα να είναι δυνατή η εκ νέου κατανομή τους σύμφωνα και με τις οικογενειακές και ατομικές ανάγκες των εκπαιδευτικών.

Η δε υποχρεωτικότητα αφορά στην παραμονή σε σχολείο **της περιοχής** πρώτου διορισμού και όχι στο σχολείο πρώτου διορισμού, με αποτέλεσμα από παιδαγωγικής απόψεως να ακυρώνεται και το -επίσης μη ασφαλές- επιχείρημα ότι, ο νεοδιοριστος εκπαιδευτικός θα μπορούσε να προγραμματίσει μακροπρόθεσμες παιδαγωγικές δράσεις ή να διαμορφώσει παιδαγωγική σχέση με τους μαθητές του, αφού είναι γνωστό τοις πάσι ότι με τις ενιαύσιες αλλαγές προσωπικού σε σχολεία, σπανίως κάποιος εκπαιδευτικός υπηρετεί στην επόμενη τάξη από αυτήν που υπηρέτησε την προηγούμενη σχολική χρονιά. **Κατά συνέπεια, η νομοθετική αυτή πρόβλεψη δεν συμβάλλει επ' ουδενί στην αναβάθμιση της εκπαίδευσης.**

Το αίτημα για μείωση του χρόνου υποχρεωτικής παραμονής αποτελεί πάγιο αίτημα των εκπαιδευτικών εδώ και πολλά έτη και ως δίκαιο και εύλογο έχει οδηγήσει και παλαιότερα στη μείωση του ελάχιστου χρόνου παραμονής στην περιοχή πρώτης τοποθέτησης σε ένα έτος.

Συναφώς αναφέρουμε το άρθρο 4 του άρθρου 4 του Ν. 3848/2010 που αρχικά προέβλεπε ότι ο χρόνος πραγματικής υπηρεσίας στη σχολική μονάδα της πρώτης τοποθέτησης μετά το διορισμό δεν μπορεί να είναι μικρότερος των τριών

ετών και δια του άρθρου 33 παρ 2 του Ν.4038/2012 ο χρόνος αυτός μειώθηκε στα δύο έτη.

Προ της μεταρρύθμισης αυτής, η παρ. 1 του άρθρου 8 του Π.Δ. 50/1996 (ΦΕΚ45/ Α/1996) η οποία ίσχυε επί σειρά ετών, προέβλεπε ότι «για τη μετάθεση εκπαιδευτικών που προβλέπεται από τις διατάξεις αυτού του Π.Δ. **απαιτείται υπηρεσία ενός έτους** στη κατεχόμενη οργανική θέση μέχρι 31 Αυγούστου του έτους κατά το οποίο πραγματοποιούνται οι μεταθέσεις».

Όμως και στη συνέχεια η πλήρωση των προϋποθέσεων για τη θεμελίωση του δικαιώματος για υποβολή αίτησης μετάθεσης γινόταν με την υπηρετήση ενός έτους στην οργανική θέση. Ο σκοπός της διοίκησης ερμηνεύοντας τις σχετικές διατάξεις και αποτυπώνοντας έκαστη φορά τη βούληση του νομοθέτη απέναντι στον διοικούμενο ήταν η άρση των ανισοτήτων και των κοινωνικών αδυναμιών που μπορούσε να δημιουργήσει πιθανός πολυετής υποχρεωτικός «εγκλωβισμός» και να λειτουργήσει προς όφελος των εκπαιδευτικών. **Ενδεικτικά :**

Για το 2010 προβλέφθηκε ότι : «Σύμφωνα με τις διατάξεις του Π.Δ. άρθρο 8 του Π.Δ. 50/96 (παρ. 1 και 2) όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 7 (παρ. 1) του Π.Δ. 100/97 ορίζεται σχετικά με τη θεμελίωση δικαιώματος μετάθεσης ότι «(...) απαιτείται **υπηρεσία ενός έτους στην κατεχόμενη οργανική θέση** μέχρι 31 Αυγούστου του έτους κατά το οποίο πραγματοποιούνται οι μεταθέσεις» ...

«Οι εκπαιδευτικοί αυτοί θα έχουν δικαίωμα υποβολής αίτησης μετάθεσης μέσα στην τρέχουσα σχολική χρονιά με την προϋπόθεση όμως ότι θα έχουν υπηρετήσει πραγματικά μέχρι 31-8-2011 την οργανική τους θέση στο σχολείο στο οποίο έχουν μετατεθεί ή έχουν τοποθετηθεί, άλλως δικαίωμα υποβολής αίτησης μετάθεσης θα έχουν οποτεδήποτε υπηρετήσουν για ένα (1) έτος την οργανική τους θέση».

Αντίστοιχα για το 2011 το σχετικό πλαίσιο όριζε ότι : «Σύμφωνα με τις διατάξεις του Π.Δ. άρθρο 8 του Π.Δ. 50/96 (παρ. 1 και 2) όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 7 (παρ. 1) του Π.Δ. 100/97 ορίζεται σχετικά με τη θεμελίωση δικαιώματος μετάθεσης ότι «(...) απαιτείται **υπηρεσία ενός έτους στην κατεχόμενη οργανική θέση** μέχρι 31 Αυγούστου του έτους κατά το οποίο πραγματοποιούνται οι μεταθέσεις.»...

«Οι εκπαιδευτικοί αυτοί θα έχουν δικαίωμα υποβολής αίτησης μετάθεσης μέσα στην τρέχουσα σχολική χρονιά με την προϋπόθεση όμως ότι θα έχουν υπηρετήσει πραγματικά μέχρι 31-8-2011 την οργανική τους θέση στο σχολείο στο οποίο έχουν μετατεθεί ή έχουν τοποθετηθεί, άλλως δικαίωμα υποβολής αίτησης μετάθεσης θα έχουν οποτεδήποτε υπηρετήσουν για ένα (1) έτος την οργανική τους θέση».

Συναφώς για το 2013 και μετά τη σχετική μεταρρύθμιση του 2012 με το ν. 4038/12 και τις διατάξεις που εισήχθησαν : «Μετά την ψήφιση του άρθρου 39 παρ. 2 του νομοσχεδίου «Οργάνωση και Λειτουργία Ιδρύματος Νεολαίας και Δια Βίου Μάθησης και Εθνικού Οργανισμού Πιστοποίησης Προσόντων και Επαγγελματικού Προσανατολισμού και άλλες διατάξεις» ως προς τη θεμελίωση δικαιώματος μετάθεσης ισχύουν οι διατάξεις του άρθρου 8 του Π.Δ. 50/96 (παρ. 1 και 2) όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 7 (παρ. 1) του Π.Δ. 100/97, όπου ορίζεται ότι «(...) απαιτείται υπηρεσία ενός έτους στην κατεχόμενη οργανική θέση μέχρι 31 Αυγούστου του έτους κατά το οποίο πραγματοποιούνται οι μεταθέσεις.» ...

Δικαίωμα υποβολής αίτησης μετάθεσης έχουν οι εκπαιδευτικοί που:

- διορίστηκαν κατά το σχολικό έτος 2012-2013 ή
- μετατέθηκαν από περιοχή σε περιοχή ή
- από σχολείο σε σχολείο της ίδιας περιοχής μετάθεσης (βελτιώσεις) ή τοποθετήθηκαν οριστικά εντός των ΠΥΣΔΕ ενώ ήταν στη διάθεση του ΠΥΣΔΕ και δεν είχαν υπηρετήσει με δική τους ευθύνη την οφειλόμενη οργανική τους θέση με την προϋπόθεση ότι θα έχουν υπηρετήσει πραγματικά μέχρι 31-8-2013 την οργανική τους θέση στο σχολείο στο οποίο έχουν μετατεθεί ή έχουν τοποθετηθεί, άλλως δικαίωμα υποβολής αίτησης μετάθεσης θα έχουν οποτεδήποτε υπηρετήσουν για ένα (1) έτος την οργανική τους θέση.»

Η συγκεκριμένη προϋπόθεση για τη θεμελίωση του δικαιώματος σε μετάθεση διατηρήθηκε και για το 2015 καθώς : «Στο άρθρο 39 παρ. 2β του Ν.4115/2013 (ΦΕΚ Α' 24) ορίζεται ότι «Η παρ. 4 του άρθρου 4, το δεύτερο και τρίτο εδάφιο της παρ. 12 του άρθρου 9 και οι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 30 του ν. 3848/2010, όπως τροποποιήθηκαν με τις περιπτώσεις α' και β' της παρ. 2 του άρθρου 33 του ν. 4038/2012 (Α' 140), καταργούνται. Για τις γενικές προϋποθέσεις των μεταθέσεων των εκπαιδευτικών της πρωτοβάθμιας και

δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης ισχύει το άρθρο 8 του π.δ. 50/1996 (Α 45), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 7 του π.δ. 100/1997 (Α 94)»

Έτσι σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 8 του ΠΔ 50/96 (παρ. 1 και 2) όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 7 (παρ. 1 και 2) του Π.Δ. 100/97 για τη θεμελίωση δικαιώματος μετάθεσης : «1. (...) απαιτείται υπηρεσία ενός έτους στην κατεχόμενη οργανική θέση μέχρι 31 Αυγούστου του έτους κατά το οποίο πραγματοποιούνται οι μεταθέσεις.»

Είναι επομένως προφανές ότι η μείωση του χρόνου υπηρετήσης για τη θεμελίωση του δικαιώματος σε μετάθεση αυτή στο ένα έτος επομένως **δεν είναι κάτι καινοφανές** και θα αποτελέσει **μια μορφή αναγνώρισης της ιδιαιτερότητας της υπηρεσιακής διαδρομής των εκπαιδευτικών** (όσα αναφέραμε για τις διαρκείς τους μετακινήσεις ως αναπληρωτές) και της προσφοράς τους στην εκπαίδευση με προσωπικές θυσίες, ενώ θα τελεί σε πλήρη συμμόρφωση με την ανάγκη συμμόρφωσης με τη συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της ισότητας, με σεβασμό στο συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην οικογένεια.

Ειδικότερα, η ως άνω ρύθμιση περί υποχρεωτικής παραμονής δύο ετών **εισάγει δυσμενή διάκριση κατά των νεοδιόριστων εκπαιδευτικών έναντι όλων των άλλων δημοσίων υπαλλήλων**, κατά τη διάρκεια της δοκιμαστικής υπηρεσίας των οποίων επιτρέπονται ορισμένες υπηρεσιακές μεταβολές (όπως η αμοιβαία μετάθεση ή μετακινήσεις ή αποσπάσεις λόγω συνυπηρέτησης με ένστολο ή μη σύζυγο ή σε παραμεθόριο που προβλέπονται τόσο στον Δημοσιοϋπαλληλικό Κώδικα όσο και σε ειδικούς νόμους.)

Η δίχως εξαιρέσεις απαγόρευση κάθε υπηρεσιακής μεταβολής μόνο για την κατηγορία των νεοδιόριστων εκπαιδευτικών από όλους τους δημοσίου υπαλλήλους αποτελεί ευθεία και άμεση παραβίαση της Συνταγματικής αρχής της ισότητας όλων των Ελλήνων έναντι του Νόμου (άρθρο 4, παράγραφος 1).

Η αρχή της ισότητας καθιερώνεται στο άρθρο 4 § 1 Σ το οποίο ορίζει ότι, «Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου». Η ισότητα αυτή γίνεται κατανοητή τόσο ως

ισότητα εντός του νόμου και ως ισότητα έναντι του νόμου, υπό την έννοια ότι ο νομοθέτης δεσμεύεται, όταν ρυθμίζει ουσιωδώς όμοια πράγματα, σχέσεις ή καταστάσεις, που αφορούν περισσότερες κατηγορίες προσώπων, να μην εισάγει αδικαιολόγητες εξαιρέσεις και διακρίσεις, εκτός αν αυτές επιβάλλονται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, την ύπαρξη των οποίων ελέγχουν τα δικαστήρια.

Η ισότητα εντός του νόμου δεσμεύει τον νομοθέτη, ο οποίος κατά την θέσπιση νομοθετικών ρυθμίσεων πρέπει να θεσπίζει κανόνες οι οποίοι δεν παραβιάζουν την αρχή της ισότητας, ενώ η ισότητα έναντι του νόμου δεσμεύει την διοίκηση και τα δικαστήρια τα οποία υποχρεούνται να εφαρμόζουν τον νόμο προστατεύοντας την ισότητα ανάμεσα στους πολίτες.

Συνεπώς, δεν επιτρέπεται από το Σύνταγμα η διαφορετική μεταχείριση ουσιωδώς ομοίων καταστάσεων, ακόμη και εάν αυτή προβλέπεται από πράξεις του Νομοθέτη ή της κανονιστικώς δρώσας Διοίκησης, διότι στην περίπτωση αυτή η δράση των εν λόγω οργάνων αντίκειται στο Σύνταγμα (ΣτΕ 2860/93 ΤοΣ 20.441, ΑΠ 423/92 ΕΛΔ 35.1021, ΑΠ(ΟΛ) 7/93 ΕΔΚΑ 36.164, ΑΠ(ΟΛ) 1/91 ΔΕΝ 47.87, ΑΠ(ΟΛ) 913/80 ΤοΣ 7.708), πλην αν η διαφορετική μεταχείριση δεν είναι αυθαίρετη, αλλά επιβάλλεται από λόγους δημοσίου συμφέροντος (ΣτΕ 1661/1980, ΑΠ(ΟΛ) 1336/85, ΑΠ 43/87, ΑΠ 5/82). Η συνδρομή των λόγων δημοσίου συμφέροντος που δικαιολογούν τη διαφορετική μεταχείριση υπόκειται στον έλεγχο των Δικαστηρίων, τα οποία, κατά πάγια νομολογία, κρίνοντας αντισυνταγματική την εξαίρεση και εφόσον πρόκειται για παροχή προβλεπόμενη από το νόμο που καθιέρωσε την εξαίρεση, επιδικάζουν την παροχή και σε αυτούς οι οποίοι αυθαίρετως εξαιρέθηκαν από την καταβολή της (ΑΠ 550/2001, ΑΠ 1542/2001 ΕΕργΔ 2002.363, ΑΠ 779/1999, ΟΛΑΠ 15/1999 ΝοΒ 2000.456, ΟΛΑΠ 12/1997 ΝοΒ 1998.40, ΑΠ 456/1999 ΕΛΔνη 1999.1726, ΑΠ 462/1999 ΕΛΔνη 40.1727, ΣτΕ 466/1999, ΑΠ 1806/1986 ΕΔΚΑ 1987.731).

Εν προκειμένω ουδείς λόγος δημοσίου συμφέροντος συντρέχει που να δικαιολογεί τη δυσμενή αυτή μεταχείριση, καθώς η παραμονή του

εκπαιδευτικού στην περιοχή που τοποθετήθηκε δεν εξυπηρετεί με κανένα τρόπο τη δημόσια δωρεάν παιδεία ή άλλο δημόσιο σκοπό, εξού και στη διάταξη δεν περιέχεται καμία δικαιολογητική βάση για την ανάγκη θέσπισης του ως άνω ανελαστικού περιορισμού.

Αντίθετα, η δυσμενής αυτή διάκριση και δη χωρίς λήψη υπόψιν της προηγούμενης διαρκούς μετακίνησης των ιδίων υπαλλήλων που στήριζαν επί σειρά ετών το εκπαιδευτικό σύστημα ως αναπληρωτές, οδηγεί στην οικονομική και προσωπική τους εξαθλίωση, καθώς τους αναγκάζει να διαμένουν μακριά από τον τόπο συμφερόντων τους, συντηρώντας δύο ή ακόμα και τρία σπίτια (οι έχοντες παιδιά που σπουδάζουν) και μάλιστα εν τω μέσω μίας οικονομικής κρίσης που μαστιάζει το σύνολο των Ελλήνων πολιτών και ενώ οι μισθοί βαίνουν μειούμενοι.

Η ανωτέρω διάκριση αποτελεί και σοβαρή παραβίαση της κρατικής υποχρέωσης προστασίας της οικογένειας, καθώς οδηγεί στο χωρισμό οικογενειών, συζύγων, γονέων και τέκνων υποχρεωτικά και για τουλάχιστον δύο χρόνια και οδηγεί στην οικογενειακή αποξένωση.

Το δικαίωμα προστασίας της οικογένειας κατοχυρώνεται από διεθνείς συμβάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και από το ευρωπαϊκό κοινοτικό δίκαιο (άρθρο 23 του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα που κυρώθηκε με το νόμο 2462/1997: «1. Η οικογένεια είναι φυσικό και θεμελιώδες στοιχείο της κοινωνίας, τα μέλη της απολαύουν την προστασία της κοινωνίας και του Κράτους», άρθρο 10. του Διεθνούς Συμφώνου για τα οικονομικά, κοινωνικά και μορφωτικά δικαιώματα: «Τα συμβαλλόμενα με το Σύμφωνο αυτό Κράτη αναγνωρίζουν ότι: 1. Η μεγαλύτερη κατά το δυνατό προστασία και βοήθεια πρέπει να παρασχεθεί στην οικογένεια, η οποία αποτελεί το φυσικό και βασικό στοιχείο της κοινωνίας», άρθρο 33 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, «1. Εξασφαλίζεται η νομική, οικονομική και κοινωνική προστασία της οικογένειας», άρθρο 16 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού ΧΑΡΤΗ: «Για πραγματοποίηση των απαραίτητων συνθηκών διαβίωσης που απαιτούνται για την πλήρη ανάπτυξη της οικογένειας που είναι βασικό κύτταρο της κοινωνίας, τα

Συμβαλλόμενα Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να προωθούν την οικονομική, νομική και κοινωνική προστασία της οικογενειακής ζωής»).

Από τις διατάξεις αυτές και από το άρθρο 21 παρ. 1 του Συντάγματος («Η οικογένεια, ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής του Έθνους, καθώς και ο γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του Κράτους.») συνάγεται ότι αποτελεί επιτακτική ανάγκη η περιφρούρηση και προστασία του δικαιώματος στην οικογένεια σε όλες του τις εκδηλώσεις και περιορισμού του αποκλειστικά και μόνον όταν υφίσταται κίνδυνος για τη δημόσια υγεία, αναπότρεπτος με άλλα μέσα.

Τέλος, σύμφωνα με τις διατάξεις του ευρωπαϊκού δικαίου (οδηγία 96/34/ΕΚ του συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 3ης Ιουνίου 1996 κ.α) θεσπίζεται υποχρέωση του Κράτους για τη διευκόλυνση του συνδυασμού των επαγγελματικών και οικογενειακών ευθυνών των εργαζόμενων γονέων.

Επειδή συνεπεία των ανωτέρω η ως άνω διάταξη παρίσταται αντισυνταγματική και πόρρω απέχει από την ελάχιστη αναγνώριση της πολύχρονης προσφοράς των νεοδιοριστων εκπαιδευτικών στο εκπαιδευτικό σύστημα ως αναπληρωτών, αλλά αντίθετα είναι τιμωρητική και αναίτια ανελαστική.

Επειδή ουδείς λόγος δημοσίου συμφέροντος αιτιολογεί την ελάχιστη διετή παραμονή στην περιοχή πρώτης τοποθέτησης. Κατά κρατούσα γνώμη, αλλωστε, δεν είναι θεμιτή η αφηρημένη στάθμιση των ατομικών δικαιωμάτων ανεξάρτητα και πέρα από την νομική αλληλουχία τους. Η στάθμιση των συγκρουόμενων δικαιωμάτων επιλύεται κατά περίπτωση (in concreto) και όχι αφηρημένα (in abstracto), με αναφορά σε κατηγορίες υπαλλήλων και γενική επίκληση του δημοσίου συμφέροντος, χωρίς καν να γίνεται μνεία για την ανάγκη κατά περίπτωση στάθμισης των αναγκών κάθε σχολείου από το οποίο επιθυμεί να απομακρυνθεί ή να μετακινηθεί ο εκπαιδευτικός και των ατομικών και οικογενειακών του αναγκών.

Το αγαθό της δημόσιας παιδείας δεν μπορεί να γίνει γενικώς και αορίστως δεκτό ότι διακυβεύεται ή τίθεται σε κίνδυνο από τις αποσπάσεις ή μεταθέσεις των εκπαιδευτικών, μιας και αυτές δεν συνεπάγονται αλλαγές σε κλάδο ή σε άλλη κατηγορία. Από την ίδια την διατύπωση του Νόμου και δεδομένης **της πανελλήνιας έκτασης του προβλήματος της κάλυψης εκπαιδευτικών κενών**, προκύπτει ότι είναι δυνατή (και είναι και αυτό που συμβαίνει στην πράξη) η τοποθέτηση τους σε σχολεία της περιοχής συμφερόντων ή οικογενειακής τους διαβίωσης. Κατά συνέπεια, εφόσον οι ελλείψεις σε εκπαιδευτικό προσωπικό είναι γενικές για όλα τα σχολεία και ουδόλως αφαιρείται δια της μείωσης του υποχρεωτικού χρόνου παραμονής διδακτικό δυναμικό και ουδόλως πλήττεται το δικαίωμα στην παιδεία, μιας και το δικαίωμα στην παιδεία των μαθητών μιας περιοχής (τόπος φορέα προέλευσης) δεν είναι υπέρτερο του ίδιου δικαιώματος των κατοίκων της περιοχής του φορέα υποδοχής, δεν εξυπηρετείται δια της διάταξης αυτής το δημόσιο συμφέρον.

Επειδή σε κάθε περίπτωση η επίλυση του ζητήματος, πρέπει να λαμβάνει χώρα κατ' εφαρμογή της συνταγματικά κατοχυρωμένης αρχής της αναλογικότητας, κατά την οποία πρέπει να υπάρχει εύλογη σχέση μεταξύ του νόμιμου σκοπού που επιδιώκει ένας περιορισμός δικαιώματος και της έντασης, έκτασης και διάρκειας του περιορισμού. Η απαγόρευση υπηρεσιακών μεταβολών νεοδιοριστών εκπαιδευτικών με την (ενδεχόμενη) επίκληση της ανάγκης προστασίας του κοινωνικού δικαιώματος στην παιδεία, αποτελεί περιορισμό του δικαιώματος του άρθρου 21 παρ.1 του Συντάγματος δυσανάλογο σε σχέση με τους λόγους που τον επιβάλλουν κατά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, και συνιστά περιορισμό ακατάλληλο για την επίτευξη του αποτελέσματος- καθώς το πρόβλημα κάλυψης των εκπαιδευτικών κενών μπορεί να επιλυθεί με λιγότερο επαχθή μέτρα.

Επειδή η ενιαύσια υποχρέωση παραμονής στην οργανική θέση αναφέρεται στην πολύ πρόσφατη εγκύκλιο του Υπουργείου (Αρ.Πρωτ.144221/Ε2/11-11-2021/ΥΠΑΙΘ) για τις περισσότερες κατηγορίες εκπαιδευτικών πλην των νεοδιοριστών και παρίσταται και εξ αυτού του λόγου επιβεβλημένη η νομοθετική

τροποποίηση και ο περιορισμός της υποχρεωτικής παραμονής από δύο έτη σε ένα.

Επειδή η υποχρέωση της διειτούς παραμονής των νεοδιόριστων εκπαιδευτικών στην περιοχή της πρώτης τοποθέτησής τους κανένα απολύτως όφελος δεν αποδίδει στη Δημόσια Εκπαίδευση και εν γένει στο Δημόσιο, ενώ έχει ήδη προκαλέσει δυσβάσταχτες δυσκολίες και πληθώρα προβλημάτων για τους ίδιους τους εκπαιδευτικούς, προκαλώντας αλυσιδωτά κοινωνικά προβλήματα.

Επειδή η μεταρρύθμιση της διάταξης ουδόλως επιβαρύνει το Δημόσιο εν γένει ή τον Κρατικό Προϋπολογισμό ενώ, αντιθέτως, η εφαρμογή της πλήττει βάνανυσα τον οικογενειακό προγραμματισμό, τον προϋπολογισμό αλλά και την οικογενειακή συνοχή των άμεσα θιγόμενων νεοδιόριστων εκπαιδευτικών.

Επειδή το αίτημά μας είναι εύλογο και δικαιολογικά ορθό.

ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ

ΑΙΤΟΥΜΑΣΤΕ

Την τροποποίηση της διάταξης του άρθρου 62 του ν. 4589/2019 (Α` 13) όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 42 του ν. 4722/2020 δια της αντικατάστασης της φράσης τουλάχιστον «δύο (2) σχολικών ετών» από τη φράση «τουλάχιστον ενός σχολικού έτους» όπως ίσχυε και παλαιότερα και τη ρητή κατάργηση της υποχρέωσης διειτούς παραμονής στο «σχολείο» ή την «περιοχή» τοποθέτησης από κάθε απόφαση, προκήρυξη ή υπεύθυνη δήλωση έχει εσφαλμένως συμπεριληφθεί.